

Đào Phong Lưu

Duyên Ngượng

Trong cuộc họp Lãnh đạo Tổng công ty với các trưởng, phó Phòng, Ban, Tổng giám đốc đang hùng hồn diễn thuyết thì tiếng chuông từ chiếc điện thoại di động đặt trước mặt réo inh ỏi, ông không muốn nghe mà thò tay tắt chuông một cách bực dọc, rồi lại tiếp tục nói. Tiếng điện thoại lại réo lên như giục giã khẩn cấp hơn, buộc ông phải cầm máy lên xẵng giọng:

- Alô, tôi đang bận họp, ai đấy?- Rồi ngay lập tức ông hạ giọng nhỏ nhẹ -

Dạ, dạ... Xin lỗi chị, em cứ tưởng... Vâng, chị cứ nói đi, không sao

ạ... Vâng, vâng... Xin chị yên tâm, chúng em sẽ xử lý nghiêm đợt này

ạ....Dạ, chào chị ạ! – Ông bỏ máy xuống, thờ dài nhìn mọi người đang hau háu hướng về mình như muốn biết người gọi kia là ai mà làm ông phải có thái độ khúm núm vậy, ông chậm rãi nói:

– Bà Bình yêu cầu phải kiểm điểm và kỷ luật thật nặng cậu Minh, hôm qua lại đánh vợ!

Nghe vậy, mỗi người một câu ai cũng tỏ ra bất bình:

- Bí thư tỉnh uỷ, kiêm Chủ tịch Ủy ban nhân dân tỉnh uy quyền hét ra lửa chẳng dạy nổi con lại đẩy cho cơ quan người ta dạy là nghĩa làm sao?

- Trông cái mã đẹp trai lại có học thức thế mà vũ phu, không thể tượng tượng nổi!

- Đào ơi, cũng tại cái con nặc nô Phòng Kỹ thuật kia kìa!

- Thôi thôi, đề nghị mọi người im lặng! - Tổng giám đốc gõ gõ xuống bàn ra lệnh - Việc này tôi đề nghị giao cho Đoàn Thanh niên họp kiểm điểm, đề xuất mức kỷ luật, rồi gửi biên bản báo cáo lên Đảng ủy và Lãnh đạo Tổng công ty xem xét...

*

Đã hơn 6 giờ tối mà Bình Minh vẫn chưa đi làm về, bà Bình ngồi trước mâm cơm đang chờ con. K'so Thít, con dâu bà đã bế con vào phòng khách xem “bông hoa nhỏ”. Sốt ruột bà nhắc điện thoại định gọi xem con trai đã sắp về chưa, thì Bình Minh đẩy cửa bước vào. Với nét mặt hầm hầm giận dữ, thay cho câu chào thì hấn liền chát vắn mẹ:

- Hôm nay mẹ lại gọi xuống lệnh cho mấy lão Lãnh đạo Tổng công ty “hành” con phải không?

Thay cho câu trả lời, bà hỏi lại Bình Minh:

- Thế người ta đã “hành” con những gì? Đúng hay sai?

- Chẳng đúng hay sai gì hết, nếu mẹ còn làm thế, con sẽ còn đánh cho bao giờ nó tự nguyện viết đơn xin li dị mới thôi.

- Con nói thế mà cũng nói được à? Thử hỏi nó có lỗi gì mà con đánh nó? Hay lỗi của con mà con tìm cách sửa bằng cách đánh vợ, thử hỏi như thế có xứng đáng là thằng đàn ông có học thức, có xứng đáng là ông thạc sĩ Tây học nữa không?

Nghe mẹ sỉ vả mắng mỏ như vậy Bình Minh không cãi được câu nào nữa, gieo mình ngồi phệt xuống chiếc ghế tựa giữa nhà. K'so Thít bế con từ trong đi ra, đơn đả nói với con:

- Kia bố đã về, ra với bố đi con! - Vừa nói cô vừa thả đứa bé trai bụ bẫm khoảng hơn một tuổi xuống cho nó lặn chần tự đi về phía Bình Minh đang

ngồi, rồi nhao vào lòng bố, mồm bật bẹ:

- Ba, ba...

Bình Minh bế xốc thằng bé đứng dậy đi vào gian trong. Thấy vậy K' so Thít lại nhẹ nhàng nhắc chồng:

- Kìa anh, để con đấy, ra ăn cơm đi, mẹ chờ anh về cùng ăn lâu lắm rồi đấy!

Bình Minh từ gian trong quát vọng ra:

- Tức đầy ruột rồi, không ăn nữa!

Thấy vậy bà Bình bảo con dâu:

- Thôi kệ cho hai bố con nhà nó chơi với nhau rồi ăn sau, mẹ con mình ăn cho xong bữa đi con!

*

Thạc sỹ kinh tế Trần Bình Minh, nguyên Bí thư Đoàn thanh niên, nguyên Phó trưởng phòng Kế hoạch Tổng công ty X (Nói “nguyên” vì những chức vị ấy đã lần lượt bị cách tuột, chỉ vì cái tội hay đánh vợ) là con trai của vị quan đầu tỉnh, cũng là giọt máu duy nhất của anh hùng liệt sỹ phi công Trần Văn. Bình Minh vốn là chàng trai hiền lành, thông minh và đẹp trai vào bậc nhất cơ quan. Hồi còn là học sinh Trường năng khiếu của tỉnh, - khi đó cô giáo Bình còn làm Hiệu trưởng - mới đang học lớp 11 mà Bình Minh đã giật giải ba cuộc thi toán Quốc tế, nên mặc dù chưa tốt nghiệp phổ thông, Bình Minh đã đặc cách giành xuất học bổng toàn phần của khoa Toán Trường Đại học Lô-mô-lô-sốp, Mat-xcơ-va. Tốt nghiệp Đại học với tấm bằng đỏ, vừa về nước Bình Minh đã được phân công làm trợ giảng ở Khoa Toán-Lý Đại học Quốc gia. Nhưng vì nhà chỉ có hai mẹ con, cô giáo Bình lại vừa trúng cử Phó Bí thư Tỉnh uỷ, nên bà đã xin cho Bình Minh về công tác tại Tổng công ty xuất nhập khẩu tỉnh nhà cho mẹ con đỡ phải xa nhau.

Là cán bộ Phòng Kế hoạch phụ trách ngành hàng may mặc, Bình Minh luôn phải lo công việc tổ chức triển lãm, hội chợ, biểu diễn thời trang, nên có quan hệ mật thiết với các Công ty thiết kế thời trang, các câu lạc bộ người mẫu. Thấy Bình Minh cao to, đẹp trai lại là cán bộ phụ trách ngành may mặc của Tổng công ty Xuất Nhập khẩu, nên Câu Lạc bộ Thời trang của Nhà Thiết kế Minh Hồng đã mời Bình Minh làm người mẫu không chuyên cho công ty bà. Trong những dịp tham gia làm người mẫu biểu diễn thời trang, Bình Minh đã làm quen và yêu say đắm cô bạn diễn người mẫu kiêm ca sĩ Thuý Ngọc. Lúc đầu, bà Bình, mẹ Bình Minh không ưng cô người mẫu kiêm ca sĩ này lắm, vì cô xinh đẹp thì xinh đẹp thật đấy nhưng trình độ văn hoá chưa hết phổ thông trung học, lại làm nghề biểu diễn thời trang, đối với người lãnh đạo cấp tỉnh lại xuất thân từ một cô giáo dạy văn như bà thực lòng không muốn có một nàng dâu như vậy. Nhưng rồi qua mấy lần tiếp xúc, thấy Thuý Ngọc cũng nét na, lại biết Thuý Ngọc là con gái một thương binh phi công, bạn chiến đấu cũ của chồng bà, nên bà đã chấp nhận để Bình Minh và Thuý Ngọc yêu nhau. Không những thế, bà còn tính việc ổn định cuộc sống sau này cho chúng, nên lại xin cho Thuý Ngọc cùng về làm việc tại Tổng công ty Xuất Nhập khẩu của tỉnh với Bình Minh.

Năm đầu tiên về làm việc ở Tổng công ty, ai cũng khen ngợi đôi tình nhân “thanh mai trúc mã” này vừa đẹp người lại đẹp đôi đến thế. Cứ như trời đất sinh ra để cho họ đến với nhau và yêu nhau vậy. Cô cán bộ văn thể của Công đoàn lúc nào cũng như dính lấy chàng Bí thư thanh niên, cán bộ Phòng Kế hoạch. Sáng sáng người ta thấy chàng đeo nàng bằng chiếc xe máy Hacı 250 phân khối đến cơ quan làm việc, tối lại đưa về, còn buổi trưa thì thấy họ ngồi ăn chung với nhau cùng một bàn ở nhà ăn tập thể cơ quan. Cứ nhìn cách họ gấp thức ăn cho nhau, lấy giấy ăn lau cho nhau hạt cơm dính

trên má... mà nhiều người phải phát ghen lên vì hạnh phúc của họ. Rồi họ cùng nhau đi tham gia biểu diễn thời trang mỗi tuần tại Hà Nội, Sài Gòn hàng tuần lễ, có khi cùng đi tham gia hội chợ triển lãm thương mại quốc tế ở nước ngoài cả tháng trời. Tất nhiên tham gia những hoạt động này đều là Tổng công ty cử họ đi theo hợp đồng đã ký với các công ty thời trang hoặc hội chợ triển lãm. Những dịp như thế họ càng có cơ hội ở bên nhau mà Tổng công ty thì vừa thu về một khoản thù lao lớn do họ biểu diễn vừa quảng bá được sản phẩm của mình.

Họ cũng là những người không những làm việc có hiệu quả mà còn rất nghiêm túc về giờ giấc, nhiệt tình tham gia công việc đoàn thể xã hội, luôn sống hoà nhã, thân thiện và sẵn sàng giúp đỡ khi ai có khó khăn, nên đều được mọi người trong cơ quan yêu mến và tín nhiệm. Vừa hết tập sự, chàng Bí thư Đoàn thanh niên đã được kết nạp Đảng, được đề bạt làm Phó phòng Kế hoạch, còn cô nhân viên Văn phòng Công đoàn thì được cử đi học Đại học ngành thiết kế thời trang ở Seoul, theo thoả thuận ký kết giữa Tổng công ty với một công ty thời trang Hàn Quốc để sang đó vừa học vừa kiêm biểu diễn thời trang và ca hát giới thiệu sản phẩm cho họ. Hai năm sau, nghĩa là thời gian Thuý Ngọc vừa hoàn thành chương trình đại học năm thứ 2 tại Seoul, thì không biết do nhu cầu công việc của cơ quan đòi hỏi, hay có tác động nào đó từ Văn phòng tỉnh uỷ, mà chàng Phó phòng Kế hoạch, nguyên sinh viên chuyên toán Đại học Lô-mô-lô-sốp, lại nhận xuất học bổng của Tổng công ty sang tận Đại học Kinh tế Sydney, Australia nghiên cứu 2 năm chương trình Master ngành Kinh tế thị trường.

Trong thời gian Bình Minh đi học vắng nhà, bà Bình được chỉ định làm Bí thư tỉnh uỷ giữa khoá, thay cho đồng chí Bí thư đang nhiệm chuyển công

tác lên Trung ương, rồi chỉ mấy tháng sau bà lại nhận quyết định kiêm luôn Chủ tịch uỷ ban nhân dân tỉnh. Giữa năm đó có trận bão bất ngờ đổ vào Tây Nguyên gây lở núi đất trồi vùi lấp nhiều làng bản, thiệt hại về người và của nghiêm trọng. Bà Bí thư tỉnh uỷ kiêm Chủ tịch tỉnh dẫn đầu đoàn công tác liên ngành của tỉnh vào thăm hỏi và chuyển quà cứu trợ cho đồng bào gặp nạn. Trong đợt công tác đó bà đã nhận một bé gái mồ côi 14, 15 tuổi, tên K'so Thít về nuôi vì bố mẹ và các em K'so Thít đã bị vùi lấp trong tai hoạ đất trồi, chỉ còn mình nó sống sót vì lúc cả làng bị vùi lấp thì nó đang đi học ở trường. K'so Thít dáng người thấp lùn, gầy guộc, xấu xí lại thêm nước da “cà phê Trung Nguyên” được “phơi sấy” từ nắng gió Lào. Tiếng nói thì lú lù lầu lầu pha lẫn cả tiếng Kinh và tiếng Bana, người chưa nghe quen cứ tưởng nó nói tiếng nước ngoài. Ngày đầu mới đến, ngay cả bà Bình nhiều khi cũng phải vừa căng tai ra nghe vừa đoán mới hiểu được nó nói gì. Có hôm đi làm về thấy có túi quà ai đó đến biếu, hỏi nó thì nói kể chẳng hiểu là ai cả, nên bà Bình mới phải mua cho nó một cái máy ghi âm nhỏ xiu bỏ túi, bảo nó có ai đến hỏi gì thì cháu cứ lặng lẽ bấm máy đừng để khách biết, khi nào về ta sẽ nghe để biết là ai. Bù lại con bé cũng cần cù hay lam hay làm và sáng dạ. Bà dạy nó lau dọn nhà cửa, nấu nướng thức ăn, thu xếp đồ đạc, bấm nút điều khiển đồ điện trong nhà như tivi, tủ lạnh, máy giặt, lò vi sóng, là gấp áo quần, chăn màn, giường chiếu... chỉ trong chưa đầy một tuần nó đã làm thạo mọi việc. Chỉ phải cái tội tính nét cũng như hầu hết các bé gái mới lớn là đĩnh đoảng, hay quên. Nó không những ăn rất khoẻ, mà ngủ cũng khoẻ. Nằm đâu ngủ đấy. Nhiều hôm vừa bật tivi xem, quanh ra quanh vào đã thấy nó ngủ lảng lác trên ghế, lay mãi không tỉnh, bà lại phải bế nó lên giường, mắc màn, đắp chăn cho nó. Từ ngày có nó bà Bình cũng thấy vui, đỡ cô quạnh. Đi làm về không còn phải vừa lau dọn nhà cửa vừa nấu ăn như trước nữa, mà chỉ việc ngồi vào mâm đã có cơm nóng canh ngọt con bé dọn

sẵn ra chờ rồi. Thấy nó thông minh, ngoan ngoãn nên bà xin cho nó theo học văn hoá buổi tối ở Trung tâm giáo dục thường xuyên cạnh nhà. Lúc đầu bà cũng lo nó không theo kịp bọn trẻ thành phố, nhưng các cô giáo bạn bà bảo nó học tập chăm chỉ và học khá ra phết, nên bà rất mừng. Mới ở với bà được hai năm mà nó lớn phổng hẫng lên, da dẻ cũng bớt đen đi nhiều, mái tóc đen nhánh buông xoã ngang lưng, cái mặt bầu bĩnh, nụ cười tươi có lúm đồng tiền, lại hay mặc bộ váy đầm, chân đi dép da, tiếng nói cũng bớt đi những từ thô ngữ Tây Nguyên mà đã là tiếng Kinh thành thạo... không ai còn nhận ra dáng điệu con bé còm nhom mới theo bà về hai năm trước nữa.

Ngày Bình Minh mới đi học ở Úc về, nó gọi là cậu chủ, xưng em. Lúc nào nó cũng nen nét sợ cậu chủ. Bình Minh thấy có nó trong nhà cũng hay hay, bao nhiêu việc nhà nó làm hết. Trước đây khi chưa đi học, hai mẹ con ở với nhau, mẹ đi làm rồi họp hành, tiếp khách suốt ngày, suốt tối. Việc gì Bình Minh cũng phải tự làm lấy tất. Từ hôm ở nước ngoài về, được cơ quan cho nghỉ một tháng, Bình Minh chỉ có ăn, ngủ rồi đi chơi. Ngay cả quần áo Bình Minh vừa thay ra là nó đã tự động lấy mang đi giặt, rồi phơi khô, là gấp phẳng phiu, xếp gọn gàng vào tủ. Bạn bè Bình Minh vừa đến chơi, nó đã đơn đả pha nước, lễ phép bung ra mời. Còn nấu ăn, không biết mẹ đã huấn luyện thế nào, mà con bé làm khéo ra phết, món gì nó nấu, Bình Minh cũng thấy rất ngon. Từ hôm về, nó chưa để cậu chủ phải chê điều gì cả.

Bình Minh còn được nghỉ mấy tuần nữa mới phải đi làm, thì bà Bình bảo:

- Mai mẹ phải đi họp Quốc hội một tháng liền ngoài Hà Nội, may quá kỳ

này có con về, không phải nhờ dì Thanh ở nhà quê lên trông nhà nữa. Tiền mẹ đã đưa cho con K'so Thít đủ chi dùng cả tháng rồi, còn tiền tiêu vặt thì

mẹ mới chuyển vào thẻ tín dụng cho con 10 triệu rồi đấy. Ở nhà anh em nhắc nhở nhau mà trông nom nhà cửa, tối đi ngủ phải khoá cửa giả cẩn thận đấy.

- Mẹ yên tâm đi, con đã 30 tuổi đầu mà lúc nào mẹ cũng coi như con nít
ấy là sao?

Mẹ mới đi được mấy ngày thì một hôm Bình Minh bảo K'so Thít:

- Hôm nay tao đi ăn uống với mấy người bạn cơ quan, mày ở nhà ăn cơm một mình, tối thì khoá cửa vào rồi hãy đi ngủ, tao về muộn đã có chìa khoá rồi.

- Có phải để phần cơm cho cậu không ạ?

- Mày điên à, người ta đã đi ăn tiệc còn để phần cơm làm gì?

Hôm mới về, Bình Minh đã mang quà đến cơ quan chào hỏi mọi người rồi về nhà ngay, chưa gặp ai chuyện trò lâu cả nên cũng muốn biết tình hình cơ quan mấy năm qua làm ăn ra sao. Tối hôm đó Bình Minh gọi điện mời Chị Trưởng phòng và mấy người bạn thanh niên đi nhà hàng. Lúc nâng cốc, chị Trưởng phòng vui vẻ chúc:

- Chúc cậu năm nay tìm được “ý trung nhân” mới!

Bình Minh mồm vẫn cười tươi nói “Thank you”, nhưng hơi chột dạ vì sao chị ấy lại chúc vậy nhỉ? Uống cạn “100%” cốc bia, lần lượt bắt tay mọi người xong, ngồi xuống, liền hỏi lại:

- Chị dùng cái từ Hán “ý trung nhân” là cái gì em chẳng hiểu?

Mọi người nhìn nhau, rồi lại nhìn Bình Minh như thương hại chàng trai thật thà chất phác. Một lát sau chị Trưởng phòng mới hỏi lại Bình Minh:

- Cậu không hiểu hay chưa biết cái gì thật?

- Em không hiểu và cũng không biết gì thật mà!

Chị Trưởng phòng bảo:

- “Ý trung nhân” là người yêu, cậu phải đi tìm người yêu mới đi! - Gấp một miếng thức ăn bỏ vào mồm, nhấm một ngụm bia rồi chị mới thông thả nói tiếp - Chị nói cậu đừng buồn, tuần trước chị sang dự hội chợ ở Seoul có gặp Thuý Ngọc. Bụng nó chữa vượt lên thế này này rồi! - Vừa nói chị vừa lấy hai tay đập vào nhau thành một vòng trước bụng.

Nghe vậy Bình Minh tủm tỉm cười bảo chị:

- Mới xa Phòng hai năm, không ngờ trình độ hài hước chọc quấy của bà
chị được “nâng cấp” đáng nể đấy!

Nghe vậy mọi người lại nhìn nhau và thương hại cho anh chàng “cả tấm”.
Cậu Phó Bí thư Đoàn (chiến hữu thân cận của Bình Minh) liền nói tẹt ra:
- Chị ấy nói thật đấy, hài hước gì! Chuyện con Ngọc chữa với thằng giám đốc Park, đối tác của Tổng mình, đang bị vợ nó ghen lồng lên thì cả Tổng công ty ai chẳng biết, chỉ có anh đi xa mới về nên chưa biết đấy thôi!

Lời nói của cậu Phó Bí thư Đoàn như một đòn chí mạng bất ngờ phang đúng huyệt Bình Minh làm cậu ta choáng váng, chỉ lắp bắp nói được câu:

- Đúng là sự thật thế ư? Sao đời khổ nạn vậy hả trời!
- Thôi, quên mẹ nó loại người như thế đi, buồn làm quái gì, uống đi anh! -

Cậu Phó Bí thư Đoàn vừa nói, vừa rót thêm bia đầy cốc cho Bình Minh.
Từ lúc đó Bình Minh không nói gì nữa, mà cũng chẳng ăn gì nữa, cứ tì tì uống hết cốc này, lại rót tiếp cốc khác cho đến khi gục hấn xuống bàn mới thôi. Tiếng là hôm đó Bình Minh mời mọi người, nhưng khi cậu ta say chẳng còn biết trời đất gì nữa. Mọi người phải trả tiền, rồi đưa cậu ta về nhà.

*

K' so Thít đang say sưa theo dõi bộ phim dài tập trên tivi, nghe tiếng đập cửa loạn xạ, nó vội ra mở cửa thì thấy mấy người lạ dắt chiếc xe máy của cậu chủ vào, rồi từ chiếc taxi đang đỗ trước cửa nhà hai người thanh niên vục cậu chủ như một cái xác không hồn đưa vào nhà. Một chị hỏi nó:

- Em là người nhà bà Bình phải không?- Thấy nó gật đầu - Người đàn bà nói tiếp- Anh Minh bị say, nhưng không sao, cứ để anh ấy ngủ một giấc, sáng mai sẽ tỉnh lại thôi. Bọn chị về nhé!

Nó chưa kịp hỏi gì, chỉ mới thò tay vào túi bấm nút chiếc máy ghi âm, thì mấy người đã quay ra, đi rồi. Nó khoá cửa quay vào nhà thấy cậu chủ nằm gục ngay trên nền đất. Nó giục cậu dậy thay quần áo rồi đi ngủ nhưng cậu không nói gì cứ nằm lì ở đó. Nó phải lấy hết sức nâng cậu dậy rồi quàng tay cậu lên vai để dìu cậu lên giường, thì bỗng cậu nôn thốc nôn tháo làm ướt hết cả quần áo của cậu và quần áo của nó. Gớm cậu ăn cái gì mà nôn ra cái mùi chua chua khó chịu quá đi mất. Nó vừa đặt được cậu lên giường, cố nâng nhấc từng phần người cậu lên mới cởi được bộ quần áo ngoài ướt đầm cơm rượu vắt xuống đất, định đứng lên mở tủ lấy quần áo khác thay cho cậu thì bỗng cậu ôm chầm lấy nó và lè nhè nói:

- Em có chữa với thằng giám đốc Park đúng không? Em tự nguyện hiến thân cho nó, hay nó cưỡng hiếp em, hả?

K' so Thít thấy vậy thì co rúm người lại sợ hãi, nói:

- Cậu nói gì em không hiểu?

- Không hiểu hả? Thì anh sẽ cho em hiểu thế nào là cuộc đời chó má ngay

bây giờ đây!

Vừa nói, Bình Minh vừa túm ngực áo K'so Thít giựt tung ra, như con thú đói mồi, anh ta lột cả quần của cô gái rồi đè sấn lên. K'so Thít sợ hãi kêu lên:

- Cậu bỏ em ra, em sợ lắm!
- Sợ cái gì? Em không phải sợ gì cả.
- Em sợ... có chữa?
- Có chữa ư? Có chữa thì để chứ sợ cái gì?....

K'so Thít cố vùng vẫy, nhưng không sao cưỡng lại được cơn cuồng say của Bình Minh đã lên đến cao độ. Ngoài trời bỗng mưa đổ xuống rào rào, sau tia chớp sáng nhoáng là tiếng sét nổ “đình, đoàng” dữ dội, điện trong nhà, ngoài phố đều vụt tắt.

*

Sau một tháng họp Quốc hội, bà Bình đã trở về nhà, nhưng lại lao vào hội nghị nợ, chiến dịch kia, nên đã mấy tuần rồi chưa có bữa nào bà được rảnh rỗi ngồi ở nhà ăn cơm với con. Hôm nào cũng 5 giờ sáng xe đã đến đón, có hôm gần nửa đêm mới về đến nhà. Một hôm chủ nhật được rảnh rỗi không phải họp hành gì, bà mới được ngủ dậy muộn một tí. Khi bà dậy đánh răng rửa mặt đã không thấy chiếc xe máy Hacle, biết là con đã đi đâu rồi. Bà định bảo K'so Thít đi siêu thị với bà khuân một số thực phẩm, rau quả về quẳng vào tủ lạnh ăn dần. Nhìn vào giường đã thấy nó gấp chăn màn gọn gàng từ lúc nào, quay xuống bếp cũng không thấy nó ở đấy làm cái gì cho bữa sáng cả. Bà quay ra nhà vệ sinh thì thấy nó đang nôn oẹ. Bà hỏi làm sao? Thì nó bảo chóng mặt nhức đầu. Quái lạ cái con bé này, từ hồi về ở với bà, chưa thấy nó ốm đau bao giờ cả. Chắc phải làm sao nặng lắm nó mới kêu

chóng mặt nhưc đầu thế này. Vừa lúc đó xe đến đón, bà liền bảo nó ngồi lên xe đi với bà. Nói hỏi đi đâu thì bà bảo đi siêu thị mua sắm, tiện thể rẽ qua Bệnh viện Đa khoa tỉnh nhờ họ khám cho cháu xem bệnh gì.

Chiếc xe Toyota biển số xanh của Bí thư kiêm Chủ tịch tỉnh vừa tiến vào, bệnh viện đã nháo nhào cả lên. Bà giám đốc xông ra tận xe đón và niềm nở:

- Góm Lãnh đạo xuống kiểm tra đột xuất thế này làm bọn em chẳng kịp chuẩn bị để đón tiếp cho chu đáo được ạ.
- Kiểm tra gì đâu, hôm nay được nghỉ chủ nhật tranh thủ đi chợ mua sắm, qua đây nhờ các chị khám giúp cho con cháu giúp việc nhà tôi xem nó bệnh gì mà kêu chóng mặt nhưc đầu.
- Tưởng gì, chuyện ấy để em sẽ trực tiếp khám cho cháu - Nói rồi bà giám đốc dắt K'so Thít vào phòng khám bên cạnh đây - Khoảng 10 phút sau, quay ra, bà nói nhỏ với bà Bình:
- Rất đáng tiếc, thủ trưởng lại phải thay ô sin thôi, nó chữa hơn một tháng rồi!

Bà Bình cảm ơn bà giám đốc, rồi cùng K'so Thít quay ra xe, về thẳng nhà không đi siêu thị nữa. Về đến nhà bà đỡ ngon đỡ ngọt nó là đã trót yêu ai rồi, nhưng nó cứ lì ra nhất định không nói.

Tối đó ăn cơm xong bà gọi Bình Minh vào phòng bà, đóng cửa cẩn thận bà mới bảo con trai:

- Con ạ, mẹ cứ tưởng con K'so Thít nó ngoan ngoãn mới cho đi học buổi tối để sau này có cái bằng phổ thông mà xin việc cho nó làm, không ngờ nó mất nết, đồ đốn quá, mới tí tuổi đầu đã mang bầu với thằng nào rồi. Từ sáng đến giờ mẹ bối rối quá, chẳng biết tính sao cho nó bây giờ đây?

Nghe vậy Bình Minh sợ run lên, nhưng cổ trấn tĩnh ngồi im không nói gì.
Một lúc lâu bà Bình lại hỏi:

- Theo ý con ta nên đưa nó đi đâu bây giờ được?

Nghe vậy Bình Minh càng bối rối, liền lí nhí:

- Không phải thế đâu mẹ ạ.
- Còn không phải cái gì nữa, thì sáng nay mẹ đưa nó vào Bệnh viện Đa

khoa tỉnh nhờ khám, chính cô giám đốc bệnh viện khám và bảo nó chữa hơn một tháng rồi đấy!

- Vâng, con biết. Nhưng con bảo không phải là nó đi học tối lằng nhằng ở ngoài đâu ạ.

- Con biết? Thế nó chữa với đũa nào?

Bình Minh vẫn cúi đầu nói lí nhí:

- Với con mẹ ạ!

Bà Bình đang đứng liền ngồi phệt xuống giường, hai tay ôm lấy đầu, không còn tin vào tai mình nữa. Bà Không ngờ sao con trai mình lại đổ đốn đến mức này ư? Hay đây là cái vòng nghiệp chướng của bà ngày trước bây giờ nó lặp lại với con trai bà? Cách đây 30 năm, khi đó bà là cô sinh viên Đại học văn khoa năm cuối cùng đã yêu say đắm Văn, một phi công cao to, trắng trẻo, đẹp trai, người Hà Nội, vừa tốt nghiệp Học viện Hàng không Kiev trở về. Hai người hẹn nhau sẽ làm đám cưới ngay sau khi Bình tốt nghiệp. Nào ngờ ngày Bình lấy được bằng tốt nghiệp Đại học thì Văn lại phải trở lại Liên Xô để tập huấn lái máy bay chiến đấu MIC-19. Bình đã có thai nhưng gia đình Văn nhất định không công nhận. Bình đã phải vác cái bụng khệ nệ về quê sinh nở, nuôi con một mình ở nhà mẹ đẻ trước sự gièm pha, đàm tiếu, khinh rẻ của người thân, bè bạn, họ mạc, thôn làng. Chỉ mãi

sau khi Văn đã anh dũng hy sinh trong một trận không chiến ác liệt đánh trả B.52 của giặc Mỹ trên bầu trời Hà Nội, đơn vị gửi đồ đặc tư trang về nhà thì gia đình Văn mới đọc nhật ký của Văn và thư từ Văn và Bình trao đổi với nhau. Lúc ấy bố mẹ Văn mới về tận quê Bình để đón mẹ con Bình lên Hà Nội dự lễ truy điệu và truy tặng danh hiệu anh hùng liệt sĩ cho Văn...Nghĩ vậy bà Bình bật khóc lên nức nở. Thấy thế, Bình Minh sợ cuống cả lên, vội vàng ôm lấy mẹ van xin:

- Mẹ ơi con biết lỗi rồi, con sẽ cưới K'so Thít, mẹ đừng khóc nữa mẹ ơi!

Bà Bình càng sững sốt hơn nữa trước thái độ của con trai, bà đứng phắt dậy, nghiêm giọng nói:

- Mẹ có bắt con phải cưới nó đâu mà con nói thế? Hãy cứ bình tĩnh để từ từ cho mẹ tính đã... Có lẽ mẹ sẽ nhờ mấy cô ở Bệnh Viện Đa khoa giải quyết cho nó...

- Không, đừng làm thế phải tội, mà cũng tội nghiệp cho K'so Thít lắm mẹ ơi, chẳng phải mẹ vẫn ước ao có cháu bé đấy ư? Con đã suy nghĩ kỹ mấy tuần nay rồi, con sẽ cưới K'so Thít mẹ ạ!

- Chuyện vợ chồng là chuyện hệ trọng cả một đời người, chứ không phải chuyện may cái áo, hay mua mớ rau đâu con ạ. Nếu không suy nghĩ thật thấu đáo, mà sốc nổi vội vàng, sau này sẽ hối hận và làm khổ lẫn nhau đấy - Rồi bà bất ngờ hỏi Bình Minh:

- Quyết định lấy vợ, con có nghĩ đến sự đau khổ của Thuý Ngọc không?

Nghe vậy Bình Minh cười như mèo, bảo mẹ:

- Từ nay mẹ hãy quên cái tên Thuý Ngọc trong bộ nhớ của mẹ đi mẹ ạ. Nó

lấy chồng Hàn Quốc sắp có con rồi.

- Thật vậy sao? Mẹ không thể hiểu nổi cái gọi là tình yêu của bọn trẻ các con bây giờ nữa! Nếu nó lấy chồng rồi thì con cũng phải lấy một đứa xinh đẹp và có trình độ hơn nó, hoặc ít nhất cũng phải có bằng đại học như nó chứ!

- Mẹ ơi con chán cái thứ con gái xinh đẹp có học thức và từng trải lắm rồi. Con chỉ thích đứa nào biết nghe lời không cãi già, bết đẻ con, chiều chồng, nếu xấu một tí, văn hoá kém một tí hoặc là mù chữ cũng không sao mẹ ạ.

- Con có cái ý tưởng lạ lùng ấy từ bao giờ vậy? Con không thể lấy con K'so Thít được, con 30 tuổi rồi mà nó mới chưa đầy 17 tuổi con biết không? Mẹ là người lãnh đạo đứng đầu một tỉnh lại để con mình làm trái Luật hôn nhân gia đình, làm trái Hiến pháp sao?

Nghe mẹ nói vậy, Bình Minh ngồi đàn mặt ra đầy vẻ thất vọng. Bà Bình kéo cánh cửa đánh rầm một cái, hăm hăm bỏ ra ngoài.

Đêm đó bà không sao ngủ được, bà không ngờ con bé Tây Nguyên thật thà đến mức ngờ nghệch mà bà cru mang kia, chỉ sau mấy năm ở với bà mà bây giờ nó trở thành đứa tinh quái làm vậy! Nó thì có cái gì hấp dẫn và quyến rũ đâu, mà không biết nó đã làm cách nào để chài con bà, làm cho con trai bà mê muội đến như vậy. Thôi đúng rồi, hay là nó dùng bùa ngải gì của người Tây Nguyên chăng? Không có lẽ. Ngày thường nó không hề có biểu hiện gì là khôn ngoan tinh quái cả. Thế thì tại sao, tại sao con trai bà lại thích nó, muốn lấy nó, ăn nằm với nó để xảy ra đến tình trạng khó xử này? Sẽ phải hoá giải cái chuyện bê bối này ra sao cho êm thấm trong nhà mà không ảnh hưởng đến danh tiếng của bà ở tỉnh, sĩ diện của con bà ở cơ quan đây? Nghĩ đi rồi nghĩ lại, vẫn không tìm ra phương sách nào khả dĩ thực thi được cả.

Bà đau đầu thực sự. Sáng hôm sau bà phát ốm, không thể đi làm, nhưng lại sợ văn phòng tỉnh uỷ và uỷ ban họ biết bà ốm lại đến thăm non ồ ào, nên bà chỉ dặn anh lái xe đến báo cho Phó bí thư thường trực và Phó chủ tịch thường trực tỉnh là bà có việc riêng đột xuất cần giải quyết, chứ không dám nói ốm.

Sáng đó ở nhà một mình, con trai đã đi làm, K'so Thít thì đi chợ mua ăn, quay ra rồi lại quay vào chẳng biết làm gì. Bà nhìn trên bàn thấy chiếc máy ghi âm nhỏ xíu bà mua cho K'so Thít để mỗi khi có khách thì nó lên mở, để lúc về bà biết ai đến. Bà cầm máy lên bấm thử xem gần đây có ai đến không, thì bà nghe được đoạn băng: "... Em có chữa với thằng giám đốc Park đúng không? ...Cậu nói gì em không hiểu?...Cậu bỏ enm ra, em sợ lắm!..... chữa thì để chứ sợ cái gì?...." Bà đã hiểu tất cả, bắt nguồn từ chuyện thất tình của con bà, không phải lỗi tại K'so Thít, mà lỗi bắt nguồn từ sự phản bội của Thuý Ngọc. Mà Thuý Ngọc cũng chỉ là nạn nhân của sự trao đổi hợp tác giữa hai Công ty Việt Nam và Hàn Quốc....Tác hại của nền kinh tế thị trường đã len lỏi vào từng gia đình, mà oái oăm thay nó lại tác động trực tiếp đến gia đình bà trước là sao? Đó cũng là một qui luật tất yếu, khó tránh khỏi. Khi nó đã đến đành phải đương đầu với nó, đón nhận nó thôi, không còn cách nào khác.

Nghĩ vậy bà bấm máy gọi lái xe quay lại đón bà đến cơ quan. Bà gọi ông Chánh văn phòng uỷ ban tỉnh vào phòng làm việc của bà, bà bảo:

- Có việc này nhờ anh giúp đây. Chả là hồi năm trước tôi vào Tây Nguyên có nhận một cháu mồ côi ra nuôi, nhưng cứ lu bu quên khuấy việc đăng ký nhập tịch cho cháu. Đây là sổ hộ tịch của nhà tôi, nhờ anh chỉ đạo bộ phận tư

pháp nhập tịch cho cháu vào gia đình tôi. Cháu tên K'so Thít, dân tộc Bana, năm nay 18 tuổi.

Đám cưới của Bình Minh và K'so Thít được tổ chức quá đơn giản và gọn nhẹ ngay sau đây vài ngày. Cả bà Bình và Bình Minh không mời ai ở cơ quan hoặc bạn bè. Chỉ toàn những người thân trong gia đình, có cô chú của Bình Minh từ Hà Nội về, dì Thanh em bà Bình từ quê lên, mấy người em họ của bà làm việc ở tỉnh và anh lái xe. Cả đám cưới chỉ có hai mâm. Cô dâu chú rể cũng mặc complet, áo dài, nhưng ảnh thì dùng máy nghiệp dư chụp lấy. Đám cưới xong thì thiếp báo hỉ mới được bà và Bình Minh gửi đến cơ quan. Trớ trêu thay cái đám cưới đơn giản gọn nhẹ ấy (Thực ra là ngoài ý muốn của mẹ con bà) lại trở thành đề tài tuyên truyền rùng beng của báo chí và giới truyền thông trong tỉnh. Nào ư “ Một đám cưới đổi mới về tập tục, đi đầu trong phong trào tiết kiệm, chống phô trương hình thức” , “Toàn dân hãy học tập nếp sống mới như gia đình bà Bí thư kiêm chủ tịch tỉnh”, rồi “Chuyện cổ tích của chàng hoàng tử thời @ và cô ô sin” v.v và v.v... Chính những bài báo đó đã làm Bình Minh xấu hổ không còn dám tiếp xúc với ai nữa, chính những bài báo đó đã biến Bình Minh thành một con người khác. Từ một thanh niên vô tư, vui nhộn hay thích vui chơi hội hè, tụ tập bạn bè, nay anh lúc nào cũng như con ốc sên luôn co rụt vào cái vỏ, lẩn trốn mọi người. Hàng ngày đến cơ quan là anh chui tọt vào phòng làm việc đóng kín cửa lại, hết giờ làm việc là vội vội vàng vàng ra lấy xe phóng thẳng về nhà, không la cà bạn bè bia bọt, không tham gia chơi thể thao như trước nữa, cuộc sống của anh không khác gì một ông cụ non. Về nhà cũng chui tọt vào phòng riêng, nếu không chơi game trên máy tính, thì vùi đầu vào ngủ. Lấy lí do vợ đang có chửa cần cách li, anh ngủ ở phòng riêng, bắt vợ ra ngủ ở phòng ô sin như hồi chưa cưới. Vợ hỏi gì, anh chỉ lừ lừ ít khi trả lời, hỏi lại

là anh gắt, cãi lại là anh khùng lên ngay. Vì thế mà K'so Thít rất sợ anh, cô luôn cố gắng chịu đựng và càng tỏ ra dịu dàng chiều chuộng để anh vừa lòng. Thấy thái độ của anh đối xử với vợ như vậy, bà Bình rất thương K'so Thít, đã nhiều lần bà nhẹ nhàng nhắc nhở, khuyên nhủ con trai phải thế này thế nọ, nhưng Bình Minh đều im lặng không nói gì. Một tối đã khuya lắm rồi bà Bình mới về đến nhà mà vẫn chưa thấy Bình Minh về, bà hỏi thì K'so Thít bảo gần đây chồng ít khi ăn cơm ở nhà, hay về muộn. Vừa lúc đó thấy Bình Minh từ taxi bước xuống dáng vẻ say khướt đi không vững, K'so Thít vội chạy ra dìu chồng vào nhà thì anh lấy tay đẩy ra và quát “Cút đi, mặc tao”, nhưng K'so Thít cứ xông vào để dìu anh, liền bị anh cho một cái bạt tai như trời giáng. Thấy vậy bà Bình không chịu nổi phải gào lên “Con có còn là con người nữa không hả Bình Minh?”. Bị kích động Bình Minh liền vặc lại “Mẹ im đi, việc của con không cần mẹ phải xía vào!”. Bà Bình sững sốt, đứng lặng như trời trồng, vì chưa bao giờ Bình Minh lại dám cãi bà hỗn như vậy. Hôm sau lúc tỉnh rượu, Bình Minh đã xin lỗi bà, xin lỗi vợ. Nhưng rồi vẫn chứng nào tật ấy, những trận ra ngoài uống rượu say xin về nhà nói năng lảm nhảm, vợ chăm sóc, khuyên giải thì bạt tai vợ ngày một nhiều thêm.

Nhưng từ ngày K'so Thít sinh con, lại là con trai thì Bình Minh cũng phấn khởi, bớt ra ngoài uống rượu và cũng tỏ ra thương yêu chăm sóc vợ con. Có hôm bà Bình thấy Bình Minh bế con còn hát nữa, nên bà rất vui và chắc hẳn từ nay cậu chàng sẽ thay tâm đổi tính. Quả có vậy, Bình Minh hôm này đi làm về đúng giờ mà ở cơ quan cũng không còn lẩn trốn, tránh tiếp xúc với mọi người nữa. Mọi người bắt tay chúc mừng “lên chức” bố, Bình Minh cảm ơn và cảm thấy có phần phấn khởi tự hào. Tuy nhiên trong lòng vẫn mang nặng nỗi mặc cảm vợ xấu. K'so Thít từ hồi đẻ xong lại càng béo thêm, phải tăng tới hơn chục cân, người thì lùn nên trông cứ như cái thùng tổ lô di

động. Một người cơ quan đến thăm về loan truyền cả cơ quan biết. Có người còn trêu “cậu thể mà mát tay, nuôi con khỏe vợ béo, đáng nhận giải thưởng đấy!” làm Bình Minh ngượng chín cả mặt.

Một hôm đang làm việc một mình trong phòng thì có người đẩy cửa vào, ngẩng lên thì Bình Minh sững sờ thấy Thuý Ngọc đứng trước mặt. Sau 5 năm xa cách trông cô không già đi tí nào, mà có phần còn xinh đẹp hơn xưa. Thuý Ngọc chủ động nói:

- Bất ngờ lắm phải không? Em mới về hôm qua, hôm nay đến cơ quan chào mọi người. Có tí quà biếu anh đây - Vừa nói Thuý Ngọc vừa lấy trong túi xách ra một gói nhỏ bọc giấy hồng có thắt nơ đặt lên bàn.

Bình Minh bối rối, nói:

- Em học xong rồi chứ, có khỏe không?
- Em học xong lấy bằng rồi. Mẹ con em rất khỏe. Con gái em được sáu tháng rồi. Nghe nói anh cũng có con trai rồi phải không? Sau này làm thông gia nhé, con gái em xinh lắm không béo lùn đâu, chắc con trai anh không chê con gái em như anh chê mẹ nó đâu.- Rồi Thuý Ngọc bảo “tuần sau đi làm” và chìa tay bắt tay tạm biệt anh. Khi bắt tay Thuý Ngọc cố ý bấm ngón tay ngoáy ngoáy vào lòng bàn tay anh.

Thuý Ngọc đi ra khép cửa rồi mà anh còn bàng hoàng như vừa tỉnh cơn mê vậy. Mới về hôm qua mà cô ta đã biết mình có con trai, lại có vợ “béo lùn” nữa. Động tác ngoáy ngón tay trong lòng bàn tay mình là có ý gì đây? Bình Minh cầm gói quà lên ngắm nghía rồi bóc ra xem là cái gì. Thì ra trên là thời số cô la, giữa là một bản cạo râu, dưới là một tập giấy dày toàn là những thư mình viết cho cô ta hồi mới xa nhau và cả thư điện tử mình gửi từ Australia cho cô ta nữa, nhưng tất cả chỉ là bản copy, không phải bản chính, thế là có

ý gì nhỉ? Trả lại hết tình cảm cho anh hay là nhắc nhở trách móc anh đã hứa hẹn vẽ ra bao viễn cảnh hạnh phúc cho tôi như trong những thư này, sao lại bỏ tôi mà đi lấy vợ khác? Phúc tạp quá, rút khoát phải gặp nhau nói cho cô ta biết ai phụ ai trước, vì ai mà tôi phải lấy người vợ xấ xí mới được.

Nhưng đến khi Thuý Ngọc đi làm, hai người gặp nhau lại lảng tránh như không hề quen biết. Thuý Ngọc được phân công về Phòng Kỹ thuật phụ trách mảng Thiết kế may mặc, ngồi riêng một mình ở Phòng Trung bày mẫu trên tầng 14, ngay dưới tầng 15 Phòng Kế hoạch của Bình Minh. Đã bao lần đi thang máy đến tầng 14 Bình Minh định vào gặp Thuý Ngọc nhưng đứng chần chừ rồi lại cuốc thang bộ lên tầng 15, thấy vậy chị Trưởng phòng trêu “Hình như thang máy tầng 14 lên tầng 15 trục trặc gì sao, mà em cứ phải đi thang bộ suốt thế?” làm Bình Minh thẹn chín mặt không nói được gì, từ đó không dám rẽ ngang ra tầng 14 nữa. Cho đến một hôm tan tầm mọi người đã ra về hết, Bình Minh còn dớ tí công việc nán lại mấy phút làm cho xong, khi xuống tầng trệt lấy xe thấy Thuý Ngọc vẫn còn đứng đấy. Bình Minh hỏi:

- Sao, em vẫn chưa về à?
- Sáng nay em đi taxi, nhưng bây giờ hết tiền rồi, anh cho em quá giang một đoạn.
- Sẵn sàng thôi, mời quý cô nương lên xe, anh xin phục vụ tới bến!

Vừa lên xe, Thuý Ngọc đã ôm chặt lấy Bình Minh, dụi dụi mặt vào lưng anh và bảo:

- Lâu lắm mới được ngửi lại cái mùi quen thuộc này của anh.
- Vẫn về nhà cũ đấy chứ?
- Không. Về chỗ cũ chúng mình vẫn đến ấy.
- Là chỗ nào?

- Nhà nghỉ Hoa Hồng.

Thì ra không chỉ mình muốn gặp, mà cô ta cũng có điều gì âm ức cần thanh minh thanh nga với mình đây.

Khi hai người đến nhà nghỉ thì bà chủ liền nhận ra người quen, bảo “Gớm, cô cậu đi đâu biệt tăm mấy năm nay, bây giờ mới trở lại nhà hàng của chúng tôi?”. Thuý Ngọc nói giỡn “Chúng cháu mới đi tù về bác ạ”. Rồi lấy chìa khoá lên tầng 3. Vừa bước vào phòng, Thuý Ngọc đã nhảy bổ vào ôm chầm Bình Minh hôn lấy hôn để, họ vật nhau xuống giường, làm tình với nhau say đắm. Xong việc hai người vẫn cứ trần truồng ôm nhau nói chuyện. Thuý Ngọc kể cho Bình Minh biết cô đã bị thằng chủ Park lừa cho uống thuốc kích dục rồi chiếm đoạt như thế nào, vợ nó ghen tuông ra sao và cô khốn khổ sinh con một mình nơi xứ người thế nào. Bình Minh thì kể cho cô nghe khi biết tin cô có thai với Park anh đã say xỉn và ngỡ vợ anh bây giờ là Thuý Ngọc nên cưỡng đoạt nhằm, mới sinh ra chuyện. Thuý Ngọc hỏi:

- Hiện anh sống có hạnh phúc không?
- Có.
- Đừng nói dối em. Hạnh phúc sao anh suốt ngày say xỉn và vô cớ đánh vợ?
- Sao em biết?
- Điều đó không quan trọng, nhưng anh đừng như thế nữa, chẳng giải quyết được gì đâu.
- Em có yêu lão Park không?
- Anh hỏi gì lạ vậy hả đồ ngốc? – Thuý Ngọc véo mạnh làm Bình Minh đau điếng – Lão khốn ấy nó làm hại đời em, em sẽ bắt nó trả giá. Lão đã có hai đứa con gái. Đứa lớn chỉ kém em vài tuổi. Cả hai đứa đều lấy chồng có

con rồi. Lúc nó mới lừa được em, mồm nó lúc nào cũng xoén xoét sẽ bỏ mẹ vợ già để cưới em. Nó rất hy vọng em sinh cho nó thằng con trai, nhưng khi em sinh con gái, nó lạnh nhạt hẳn. Nên khi tốt nghiệp em bảo sẽ về Việt Nam, nó tưởng thoát được em nên sưng ra mặt.

- Thì em về rồi còn làm gì được nó mà chẳng thoát.
- Hãy đợi đấy, không đơn giản thế đâu. Hôm qua em vừa gọi điện dọa cho mấy câu đã cuống lên.
- Em có chiêu gì mà hấn sợ?
- Lão ấy tuy là giám đốc Tập đoàn nhưng chỉ có 30% cổ phần thôi. Quyền hành chính vẫn ở ông Chủ tịch Hội đồng quản trị có trên 50% cổ phần. Những chi phí cho em học hành, sinh hoạt mấy năm qua hẳn đều chi bằng tiền của Tập đoàn dưới danh nghĩa chuyển cho Chi nhánh của Tập đoàn ở Việt Nam. Mọi chứng từ em đều nắm cả trong tay, em mà gửi cho Tập đoàn thì lão chỉ có nước mà đi tù. Em yêu cầu hẳn phải đền bù tuổi xuân cho em bằng cách mua cho mẹ con em một căn hộ để ở, một chiếc ô tô để đi và một ít vốn để làm ăn nuôi con. Nếu hẳn thực hiện xong em sẽ trao trả lão toàn bộ chứng từ gốc mà mấy năm qua hẳn đã rút tiền của Tập đoàn chi cho em, rồi “goodbye forever” (vĩnh biệt). Còn đối với lão, em cứ nghĩ đến đã ghê tởm rồi, sao có thể yêu được. Đời em chỉ yêu có một người, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, người ấy cũng đừng hòng thoát khỏi tay em, hãy nhớ lấy điều đó chàng ngốc ạ!

Bình Minh ngồi phất dậy nghiêm giọng hỏi:

- Hôm nay gặp anh, để đe dọa anh đấy à?
- Em đâu có ý ấy. Nhưng thôi, tùy anh hiểu thế nào cũng được. Thôi về đi và đừng có mà uống rượu và hành hạ vợ nữa nhé!

Khi ra đến cửa nhà nghỉ, Bình Minh định đưa cô ta về, thì cô ta bảo “Anh về

nhà ngay đi đừng có lang thang đâu nữa mà vợ nó nghi, em bắt taxi về được rồi”.

Trời đã xẩm tối, phố xá đã lung linh trong ánh sáng đèn đường và ánh sáng neon từ các cửa hiệu hắt ra. Bình Minh hít một hơi khí chớm lạnh đầu đông và cảm thấy khoan khoái, anh cho xe máy chạy chậm chậm vừa đi vừa hít sáo mồn. Cô nàng ghê gớm thật, ngoài sức tưởng tượng của mình. Lão Park cáo già là vậy mà bị cô ta cho thông lọng vào cổ để dắt đi dễ dàng như vậy, thì nai tơ như mình chắc không phải cô ta chỉ dọa thôi đâu, mà hạng phụ nữ như cô ta đã muốn gì là làm cho bằng được thật đấy chứ chẳng nói chơi. Hay, trùng ý ta quá. Mình đang định nói rằng anh vẫn còn yêu em, đòi anh không thể sống thiếu em được. Thì cô ta đã tự khẳng định hộ mình rồi, mình sẽ là con muỗi tình nguyện ngã vào mảnh tơ vương của con nhện cái kia giăng sẵn, mình sẽ tình nguyện đắm đuối trong mảnh tơ tình ái êm dịu của nàng? “Đòi em chỉ yêu có một người, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, người ấy cũng đừng hòng thoát khỏi tay em, hãy nhớ lấy điều đó” Ừ, em muốn anh không thoát khỏi tay em, thì anh sẽ tìm mọi cách để không thoát khỏi tay em. Anh sẽ bỏ vợ. Kỷ luật ư? Phó phòng ‘cách’ rồi, Bí thư Đoàn ‘trượt’ rồi, Đảng cũng ‘khai trừ lưu’ rồi... Còn gì mà kỷ luật? “Anh về nhà ngay đi đừng có lang thang đâu nữa mà vợ nó nghi” Ừ thì anh hôm nay không đi uống bia nữa mà về ngay để vợ nó khỏi nghi. Mà con đó nó có nghi thì làm gì được anh? Nhưng thôi hôm nay nghe em yêu anh sẽ về nhà ngay đây, sẽ không đánh vợ nữa, chắc nàng muốn khuyên ta phải dỗ dành sao cho vợ tự nguyện làm đơn thuận tình li dị... Hay, cao kiến, cao kiến... Nghĩ vậy Bình Minh sung sướng rồ máy tăng ga, ngoặt đột ngột định rẽ sang đường để phóng nhanh về nhà chẳng cả chú ý tín hiệu đèn đang đỏ, nên đã đâm sầm vào chiếc xe tải đang phóng với tốc độ lớn trên đường cắt ngang đang thuận

chiều.

*

Đã giải phẫu được gần hai mươi ngày rồi nhưng trông Bình Minh vẫn như một bức tượng thạch cao đang nặn nham nhở vì toàn thân từ đầu đến chân vẫn phải bó bột. K'so Thít đang bón cho chồng từng thìa cháo thì mấy cậu thanh niên cơ quan vào thăm. Bình Minh bảo dọn đi không ăn nữa. Bình Minh lăm lét nhìn K'so Thít cầm bát đi khuất vào phòng tắm cạnh đấy để rửa liền hỏi cậu Bí thư Đoàn:

- Mày có mang di động đấy không?
- Có. Anh định gọi cho ai?
- À không, mày dìu tao vào phòng vệ sinh một tí.

Khi vào phòng vệ sinh rồi, Bình Minh bảo đóng cửa lại, rồi thì thảo với cậu Bí thư Đoàn:

- Mày bấm máy cho tao nói chuyện với Thuý Ngọc, không biết có chuyện gì rồi mà từ hôm tao nằm đây không thấy nàng thò mặt đến lần nào cả?
- Nó có vào đấy chứ, thế K'so Thít không nói với anh à? Ngay đêm anh bị phải cấp cứu vào bệnh viện Đa khoa tỉnh, em đến tận nhà đèo nó vào thăm anh. Khi nghe bác sĩ bệnh viện tỉnh bảo anh bị nặng phải đưa lên tuyến trên may ra mới cứu được, mà sau này có sống chắc sẽ tàn tật hoặc mất trí nhớ, thế là nó bảo con nhỏ phải về ngay. Chỉ có bọn em và chị K'so Thít với bác đưa anh ra đây hôm đó.
- Ủ thì con nó mới sáu tháng, bỏ qua đêm sao được. Nhưng mấy tuần nay chắc có chuyện gì xảy ra nên nó chưa ra thăm anh được, anh sốt ruột quá.
- Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nó vẫn đi làm bình thường. À mà có, nó mới mua nhà mới, đang nhờ thằng người yêu là một bác sỹ quân y đến sửa

sang thêm. Hôm nay em rủ nó cùng đi thăm anh, nó bảo phải đi đăng ký ô tô. Nó còn bảo cố tránh tiếp xúc với anh nhiều để khỏi mang tiếng là “người thứ ba phá quấy”.

- Có đúng vậy không? Mày bấm máy cho tao nói ngay với nó để xác minh!
- Thôi đi, thích nói thì ra ngoài kia em bấm cho anh nói thoải mái. Chuyện tình của anh với nó đã thối như cứt ấy thì mình anh nghĩ là đủ rồi, đừng bắt em phải đứng trong nhà xí này nghĩ cứt chung với anh nữa!

*

Hai mươi năm sau.

Cụ Bình nguyên Bí thư tỉnh uỷ, kiêm Chủ tịch uỷ ban nhân dân tỉnh đã nghỉ hưu được tròn 16 năm. Con trai cụ là ông Bình Minh mới ngoài năm mươi tuổi nhưng do cơ quan cổ phần hoá, khi sắp xếp lại biên chế, ông thuộc diện dôi dư nên cũng đã lĩnh “một cục” về hưu được 5 năm rồi. Nay thì hàng ngày vẫn tập tễnh chống nạng lên làm bảo vệ cho cửa hàng máy tính, điện tử của bà K’so Thít trên Trung tâm thương mại Thành phố. Bà K’so Thít năm ấy được mẹ chồng cho đi học lớp vi tính ngắn hạn rồi đưa vào làm việc ở Văn phòng Uỷ ban tỉnh, nhưng chỉ làm được mấy năm bà đã xin nghỉ việc ra ngoài thuê một gian hàng vừa sửa chữa vừa buôn bán máy vi tính. Nay thì cửa hàng của bà lớn vào loại nhất, nhì Trung tâm thương mại, có đến gần trăm nhân viên. Bà đã sắm ô tô đời mới, có lái xe riêng. Cả nhà bây giờ đều trông vào cửa hàng của bà.

Hôm nay chủ nhật, cả nhà tề tựu đông đủ đang chờ cậu Bong, con trai ông bà Bình Minh và K’so Thít, sinh viên năm thứ 3 Đại học Quốc gia dẫn

người yêu về ra mắt bà nội và bố mẹ. Khi Bong dẫn cô bé bước vào chào mọi người, cả nhà ai cũng vui vì thấy cô bé rất xinh đẹp và cử chỉ lễ phép, nét na. Ngồi ngắm con dâu tương lai, ông Bình Minh bất giác nói:

- Bác trông cháu quen quá, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Nghe vậy bà K'so Thít liền bảo:

- Cháu nó là con gái chị Thuý Ngọc đấy chứ ai, mà chả quen!

Nghe vậy cả cụ Bình và ông Bình Minh đều sửng sốt, ngỡ ngàng. Ông chỉ nói được câu “Vậy à?”, rồi đứng lên kéo vợ vào trong nghiêm giọng bảo:

- Không được, con bé này quyết không cho bước chân vào cửa nhà tôi!

- Sao vậy? Nó là chị em cùng huyết thống với thằng Bong nhà mình à?

- Bà nói gì mà lạ vậy. Bà thừa biết nó là con lão Park, sinh ra ở Hàn Quốc còn gì!

- Tôi biết rồi và cũng nhiều lần gặp chị Thuý Ngọc trao đổi về hôn sự của hai đứa chúng nó rồi. Chị ấy cũng cứ e ngại, sợ ông thù chị ấy rồi ngăn cản thì khổ chúng nó. Tôi bảo chuyện xưa với nay không có liên quan ân oán gì với nhau cả. Tôi cấm ông phá thôi đấy!

Bà Thuý Ngọc giờ là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tổng Công ty cổ phần X, vì bà là cổ đông chi phối. Đám cưới con gái bà được tổ chức trên hội trường tầng 18 của Tổng công ty. Khi cô dâu chú rể tiến vào hội hôn, đi sau có bốn vị song thân. Bà K'so Thít thay mặt hai họ cảm ơn các vị khách đến dự hôm lễ của các con. Bà còn nói:

- Cũng tại hội trường này lẽ ra cách đây 20 năm đã diễn ra đám cưới của hai trong bốn người chúng tôi đây, nhưng vì nhiều lý do tế nhị của hoàn cảnh, hôm nay hai gia đình chúng tôi mới thực hiện được mong ước ấy bằng cách

mời quý vị đến đây dự tiệc cưới của các con chúng tôi. Bởi vì “chẳng nên tình trước nghĩa sau, có con ta gả cho nhau thiệt gì” có phải không ạ?

Cả Hội hôn vỗ tay hoan hô rào rào tán thưởng câu pha trò rất có duyên và đầy ý nghĩa của bà mẹ chồng.

Bắc Ninh ngày 16/05/2010

Đào Phong Lưu

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 7 năm 2010